

РЕШЕНИЕ

№ 206

гр. П., 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Попова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Красимир Г. Ненчев Въззивно гражданско дело № 20225200500157 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК – *въззивно обжалване*.

Районен съд П. е сезиран с искова молба подадена от „М.П.“ ЕООД, ЕИК 206303789, със седалище и адрес на управление на дейността гр. С. , ж. к. „М.“ 4, бл. 458, вх.4 ет. 6, ап. 31, против „ПФБ П.Ф.Б. „ ЕООД , ЕИК 131233199, със седалище и адрес на управление на дейността с. В. , обл. П..

С Решение № 20/ 07. 01.2022г. на районен съд П., постановено по гр. д. № 608/2021г. по описа на същия съд, искът за главница е уважен изцяло. Искът за лихви за забава (мораторни лихви) е уважен частично. Осъден е ответника да заплати в полза на ищеца сторените съдебно- деловодни разноски .

Решението на районния съд се обжалва с въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство , подадена чрез пълномощника на страната. Във въззивната жалба се излагат съображения за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Искането е да се отмени решението на районния съд и се постанови ново решение от въззивната инстанция по съществото на спора, с което се отхвърлят предявените искове. Прави се искане за присъждане на сторените съдебно- деловодни разноски в двете инстанции.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна . В отговора се оспорва въззивната жалба. Прави се искане решението на районния съд , като правилно и законосъобразно да се остави в сила .

В открито съдебно заседание страните чрез пълномощниците си поддържат становищата си.

Пазарджишкият окръжен съд , след като обсъди основанията за неправилност на обжалваното съдебното решение които са посочени във въззивната жалба , като взе предвид становището на страните и събраните доказателства пред първата инстанция , при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено следното :

Въззивната жалба е *процесуално допустима* .

Жалбата е подадена от *активно легитимирана страна* (ответник в производството пред районния съд).

Жалбата е подадена впреклузивния двуседмичен срок по чл.259 ал. 1 от ГПК.

В текста на чл. 269 от ГПК са посочени правомощията на въззивния съд при проверка на обжалваното съдебно решение. Посочено е ,че съдът служебно се произнася **по валидността** на решението . По **допустимостта** на решението в обжалваната му част . По останалите въпроси въззивната инстанция е **ограничена от посоченото в жалбата** .

Във въззивната жалба не се съдържат оплаквания за нищожност на обжалваното съдебно решение или за неговата процесуална недопустимост. Възраженията са във връзка с неправилността на съдебното решение.

Разгледана по същество въззивната жалба е **неоснователна** .

I.По приложимото материално право.

На 27. 10. 2017г. между дружеството „Ф.Е. „ООД гр. С. (в несъстоятелност) и ответното дружество „ПФБ П.Ф.Б. „ЕООД , е сключен договор за продажба на електрическа енергия, балансиране на краен клиент и предоставяне на комбинирани услуги .

С Постановление № 260 000/ 06. 01. 2021г.на СГС(търговско отделение) вземането на кредитора е възложено на ищеца „М.П.“ ЕООД,ЕИК 206303789,при условията на чл. 717з от ТЗ. Това обосновава активната процесуална легитимация на ищцовото дружество за съдебна защита по предявеното вземане.

От представените по делото данни и от съдържанието на договора за продажба се установява, че „Ф.Е. „ООД гр. С. (в несъстоятелност) е лицензиран търговец на електрическа енергия, което означава ,че „**по занятие**“ извършва сделки по продажба на ел. енергия . Договорът за продажба на ел. енергия следва да се определи,като „търговска сделка „, както по обективния критерии на чл. 286 ал. 2 от ТЗ във вр. с чл.1 ал. 1 т. 2 от ТЗ , така и по субективния /стопански/ критерии на чл. 286 ал. 1 и ал.3 от ТЗ. При положение ,че сделката е търговска за едната страна приложение следва да намери разпоредбата на чл. 287 от ТЗ(разпоредбите за търговски сделки ще се прилагат и за двете страни). По неуредените въпроси в ТЗ приложение следва да намери разпоредбата на чл. 288 от ТЗ и по конкретно разпоредбите на 33Д.

II. По възраженията на ответника против иска.

С отговора на исковата молба по чл. 131 от ГПК ответното дружество е направило две основни възражения против предявените искове .

I.По възражението за недължимостта на сумата 2355, 20лв.

Възражението е **неоснователно** .

Воззивната инстанция счита ,че за доставките на електроенергия ,по която доставчика е издал процесните фактури следва да се приеме ,че между страните е сключен валиден договор за „**търговска продажба**“ по смисъла на чл. 318 ал. 1 от ТЗ във вр. с чл. 286 от ТЗ и чл. 183 ал. 1 от 33Д. По своята правна природа договора за търговска продажба е неформален договор. Законът не изисква писмена или друга форма за сключването му , освен ако това не е установено от закона или от страните(чл. 293 ал. 1 от ТЗ). **Валидното сключване на договора предполага страните да са постигнали съгласие по основните елементи на договора за продажба – предмета и цената на договора** . За разлика от продажбата по гражданското право,търговската продажба представлява валиден договор дори когато страните не са определили цената ,нито пък е уговорено как ще бъде определена (чл. 326 от ТЗ).

В текста на чл. 327 ал. 1 от ТЗ е посочено,че **купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите , които му дават право да я получи.**

В текста на чл. 200 ал. 1 и ал. 2 от 33Д е посочено ,че **купувачът е длъжен да плати цената и да получи вещта . Плащането трябва да стане едновременно с предаването на вещта и на мястото ,където то се извършва .**

Следователно , задължението на купувача да плати цената възниква след приемането на вещта , което е и задължение на купувача .

Съдът намира за неоснователно възражението на ответното дружество за това ,че не му доставена ел. енергия за посочената сума .

Претенцията на ищцовото дружество е за **доставена ел. енергия за 1 ден ,а именно на 01. 12. 2017г.**

Ответното дружество възражава против тази претенция с твърдението ,че за целия м. декември на 2017г. ел.енергия не е доставяна от дружеството „Ф.Е. „ООД гр. С. (в несъстоятелност),а от „ЕВН България

Електроснабдяване“ ЕАД.В подкрепа на това възражение дружеството представя Фактура № 1184377576/ 31. 12. 2017г. и Информация по фактурата(приложение към фактурата). В информацията по фактурата е посочено ,че фактурата се издава за отчетния период 01.12. 2017г. – 31. 12. 2017г. Тези частни свидетелстващи документи не са оспорени от ищцовото дружество по реда на чл. 193 и сл. от ГПК , поради което съдът следва да зачете удостоверените в тях факти ,като действително настъпили . Следва да се отбележи също така,че документите не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила относно удостоверените в тях факти . С такава сила се ползва само официалния документ.

Въззивната инстанция счита обаче ,че в същото време следва да се зачете доказателствената сила и на представените по делото два документа от ищцовото дружество , а именно:

-Справка от дневниците за продажба на дружеството „Ф.Е. „ООД гр. С. за м. ноември и м. декември на 2017г., издадена от НАП С. и

-Справка от ЕРЮГ“ЕВН група“ за консумираната от дружеството „Ф.Е. „ООД гр. С. ел. енергия за м. ноември и декември на 2017г.;

От тези два документа се установява ,че на 01. 12. 2017г. дружеството „Ф.Е. „ООД е доставило на ответното дружество „ПФБ П.Ф.Б. „ ЕООД ел.енергия за 1 ден ,а именно на 01. 12. 2017г. Доставената ел. енергия е 16 119 квтч. на стойност 2355, 20 лв.,с включен в цената ДДС. По своята правна природа това представляват официални свидетелстващи документи(чл. 179 от ГПК). Според утвърдената съдебна практика и правна теория официалния свидетелстващ документ се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила . Това означава ,че до доказване на противното съдът е длъжен да счита ,че фактите, които са отразени в официалния свидетелстващ документ действително са се осъществили. В производството пред районния съд и в производството пред въззивната инстанция обвързващата съда материална доказателствена сила на тези два документа не е оборена от ответното дружество .*Ето защо съдът е длъжен да приеме ,че на 01. 12. 2017г. дружеството „ Ф.Е. „ООД е доставило на ответното дружество „ПФБ П.Ф.Б. „ ЕООД ел.енергия за 1 ден , в размер на 16 119 квтч., на стойност 2355, 20 лв.,с включен в цената ДДС.*

Неоснователно е възражението на ответната страна за това,че вземането на ищеца е погасено по давност на основание чл. 111 б. „в“ от ЗЗД.

Според задължителните указания,дадени в ТР №3/ 2011г. на ОСГТК на ВКС вземанията на електроснабдителните дружества представляват“периодични плащания“ по смисъла на чл. 111б.“в от ЗЗД и се *погасяват с кратката 3-годишна давност по чл. 111 б. „в“ от ГПК.*

Според чл. 114 ал. 1 от ЗЗД *давността започва да тече от изискуемостта на вземането .*

Според чл. 12 ал. 1 и ал. 4 от договора за продажба на ел. енергия до 10-то число на всеки календарен месец ,следващ месеца на консумацията на ел. енергия,доставчика на ел. енергия издава на клиента фактура. Фактурата следва да бъде заплатена до *14-ти число на месеца ,следващ издаването ѝ .*

За процесното вземане е издадена фактура № 1000131457/ 31. 12. 2017г. Според клаузите на договора фактурата е следвало да бъде заплатена до 14. 01. 2018г. , като длъжника *изпада в забава от 15. 01. 2018г.* От тази дата започва да тече и погасителната давност за вземането . Погасителната давност изтича на 15. 01. 2021г. Исковата молба е подадена в съда на 12. 02. 2021г.

Обоснован и законосъобразен е извода на районния съд за това,че вземането на кредитора не е погасено по давност. За да направи този извод районния съд е съобразил разпоредбата на параграф 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето относно спирането на давността по време на обявеното извънредно положение за времето от 13. 03. 2020г. до 13. 05. 2020г. и възобновяване на всички срокове, вкл.давностните. Правилно районния съд е приел ,че с оглед на обявеното извънредно положение, спирането и възобновяването на започналите да текат давностни срокове, срока на погасителната давност е продължен общо с 69 дни , при което към момента на предявяване на иска погасителната давност относно главното вземане не е изтекла .

2.По възражението за недължимост на лихвите за забава.

Възражението е неоснователно .

Вземането на кредитора е парично и на основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД при забава на плащането се

дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Както бе посочено по-горе, длъжника е изпаднал в забава *от 15. 01. 2018г.* Вземането на лихви за забава се претендира *от 14. 02. 2018г. до датата на подаване на исковата молба в съда 12. 02. 2021г.*

Размерът на лихвите за забава е изчислен правилно от районния съд въз основа на достъпен интернет инструмент.

Обоснован и законосъобразен е извода на районния съд за това, че вземането за лихви за забава не е погасено по давност.

Правилно районния съд е приел, че за периода на извънредното положение 13. 03. 2020г. до 13. 05. 2020г. давността е спряла и не е текла по силата на разпоредбите на специалния закон.

За времето от 13. 03. до 09. 04. 2020г. не се начисляват лихви за забава по силата на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение.

За времето от 14. 02. 2018г. до 12. 03. 2020г. и за времето от 10. 04. 2020г. до 12. 02. 2021г. (датата на подаване на исковата молба в съда) размерът на лихвите за забава са изчислени правилно от районния съд , въз основа на достъпен интернет инструмент.

На основание чл. 271 ал. 1 от ГПК решението на районния съд , като правилно и законосъобразно ще следва да се потвърди .

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция и на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК ще следва да се осъди жалбоподателя да заплати в полза на ответника по въззивната жалба **сумата 394,86лв.** , представляваща възнаграждение за един адвокат пред въззивната инстанция по представения договор за правна помощ.

Предвид на гореизложеното и на основание чл. 235 от ГПК и чл. 271 ал.1 от ГПК Пазарджишкия Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20/ 07. 01.2022г. на районен съд П., постановено по гр. д. № 608/2021г. по описа на същия съд

ОСЪЖДА „ПФБ П.Ф.Б. „ ЕООД , ЕИК 131233199, със седалище и адрес на управление на дейността с. В. , обл. П., да заплати в полза на „М.П.“ ЕООД, ЕИК 206303789, със седалище и адрес на управление на дейността гр. С. , ж. к. „М.“ 4, бл. 458, вх.4 ет. 6, ап. 31, **сумата 394,86лв.** , представляваща възнаграждение за един адвокат пред въззивната инстанция.

На основание чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК решението на въззивната инстанция не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____